

ve Vídni od 9.9. do 11.9.1983

KRAJANKY A KRAJANÉ, POZOR!

Chrám sv. Karla
Boromejského

Po 201 letech přijede do Vídně náměstek Ježíše Krista, papež Jan Pavel II. Tato návštěva se uskuteční během "Katolických dnů" ve dnech 9. až 12. září. Jeho návštěva má sice ráz náboženský, ale přesto nabude rázu celostátního.

Na všechny podniky, spojené s papežskou návštěvou - kromě setkání s mládeží ve stadionu, kde je vstup pouze na vstupenky - je vstup pro všechny účastníky volný.

Jelikož my Češi a Slováci nemáme nikde vyhrazené místo, přijali jsme pozvání Poláků. Jak je známo, setká se papež se svými krajany dne 12. září kolem 19 hodiny před kostelem sv. Karla Boromejského (Karlskirche) ve čtvrtém okrese, ke kterému patří i filiální kostel Poláků na Rennwegu 5. Kdo se chce zúčastnit tohoto setkání s papežem, má možnost shromáždit se na Karlsplatzu tam, kdo občas uvidí československou vlajku. Přijďte v civilu, národních krojích nebo stejnokrojích vašich spolků. Poněvadž toto setkání

s naším slovanským papežem je rázu soukromného, není dovoleno nést prapory nebo vlajky. Nikdo však nemůže zakázat během shromáždění rozvinout transparenty s různými časovými hesly. Naší velikou účastí upozorníme zároveň naši rakouskou veřejnost, že Češi a Slováci jsou zde a že se musí s nimi i v budoucnu počítat.

Krajané, přijďte ve velkém počtu!

DUCHOVNÍ OBNOVA

ve dnech 9. až 11. září během "Katolických dnů": v níže uvedených kostelích se konají bohoslužby, nešpory, rozjímání, kázání, přednášky, filmy nebo pobožnosti křížové cesty, zaměřené k Sjezdu katolíků. Rovněž je příležitost ke sv. zpovědi. Bližší se dozvíte v kostele, který jste si vybrali; každý má možnost usmířit se s Bohem ve své mateřštině.

"S nadějí žít, nadějí dávat" | Bratři a sestry! Zde se nám nabízí jedinečná příležitost. "Den katolíků" s návštěvou sv. Otce nemá a nesmí být žádné divadlo nebo jakákoliv jiná atrakce, nýbrž duchovní obroda na poli náboženském (i politickém). Při tomto setkání s náměstkem Ježíše Krista bude uprostřed nás ve zvláštní míře duch Ježíše Krista.

Usmíříme-li se s Bohem, upevníme nejen naši víru, ale odložíme i náš egoismus a materialismus, kterému jsme po válce chtěj nechtěj propadli. Opačně naplníme naše srdce láskou k Bohu a k naším bližním. Otevřeme radostně a štědře - podle svých možností - dlaně těm, kteří trpí hlad a nouzi, kteří potřebují naší útěchy a pomoci.

Kristus pravil: Cokoliv jste učinili jednomu z těch nejmenších, to jste učinili mě. - Vejděte do domu mého Otce a zasedněte k mému stolu. Budete blaženi po celou věčnost.

Proto, bratři a sestry, chopme se nabízené ruky. Využijme tyto dny k naší obnově. Děkuje Bohu za všechna nám udělená dobrodiní.

Zároveň děkujeme Bohu skrze Matku Boží, že před 300 lety zachránil Evropu a tím evropskou kulturu před zkázou a že nyní můžeme v klidu a radosti chválit a velebit v našich modlitbách a v eucharistii Boha.

Kristus přišel na svět, aby lidstvu přinesl naději! Dnes více než kdy jindy, v době válek, revolucí, zotročení mnoha národů, pronásledování, věznění a mučení nevinných lidí, v době atomového ohrožení, potlačování náboženské svobody, korupce a lží, potřebuje svět naději na spravedlivé uspořádání světových poměrů a nastolení trvanlivého míru a klidné spolupžití mezi národy.

Předpokladem toho všeho je náš spořádaný poměr k Bohu, k našemu bližnímu a k sobě samému: "Den katolíků" nám k tomu dává příležitost! Nenechme ji minout, nýbrž chopme se ji! Možná, že zítra bude již pozdě!

Žijme v naději a darujme denně tuto naději těm, kteří bloudí nebo žijí v zoufalství. Jediné slovo naděje je může zachránit nejen pro tento pozemský život, ale i pro věčnost!

Duchovní obnovy se můžeme zúčastnit v následujících kostelích:

Annakirche, Augustinerkirche, Deutschordenskirche, Malteserkirche, Maria am Gestade, Franziskanerkirche, Kapuzinerkirche (všechny v I. okrese) - Trinitarierkirche (Mexikoplatz, II. okres) - Karlskirche (IV. okres) - St. Ägydiakirche (Brückengasse, Vídeň VI) - Lazaristenkirche (Kaiserstrasse 7, Vídeň VII) - kostel minoritů, Alserstrasse 17, Vídeň VIII - Priesterseminarkirche (Boltzmann-gasse 9, Vídeň IX) - Don-Bosco-Kirche (Gemeindeaugasse 5, Vídeň XXII-Stadlau).

xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx xx

PŘEDBĚŽNÝ PROGRAM NÁVŠTĚVY

SV. OTCE V RAKOUSKU

Sobota 10. září

14,45 h: Příjezd sv. Otce na letiště ve Schwechatech. Uvítání spolkovým presidentem a

rakouskými biskupy.

16,00 h: Nešpory na Heldenplatze s promluvou papeže.

20,00 h: Setkání sv. Otce s mládeží v Stadionu. Heslo: Kristus, naše cesta.

Neděle 11. září

8,00 h: Setkání s vedoucími křesťanských církví.

9,45 h: Příjezd sv. Otce do DONAUPARKU. SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY na ukončení Dne katolíků. VSTUP VOLNÝ.

16,15 h: Návštěva v Haus der Barmherzigkeit v XVIII.okrese, odkud vysílají rozhlas a televise promluvu sv. Otce.

Pondělí 12. září

8,30 h: Bohoslužby se zástupci laických a církevních organizací v chrámu sv. Štěpána.

12,30 h: Setkání s rakouskými biskupy.

17,45 h: Setkání s pracujícími rakouskými a z cizích zemí Am Hof, Vídeň I.

19,15 h: Návštěva polského kostela na Rennwegu.

Asi

19,45 h: Setkání s Poláky před Karlskirche.

Úterý 13. září

8,45 h: Návštěva kostela na Kahlenbergu.

10,15 h: Příjezd do Maria Zell. Slavnostní bohoslužby před basilikou.

17,45 h: Odjezd ze schwechatského letiště.

--- -- -- -- --

JEŽÍŠ ODSUZUJE HŘÍCH,

ALE NE HŘÍŠNÍKA!

NESKRÝVEJ SE MU

V TVĚ NOUZI!

ZÁZRAKY S HOSTIÍ

"VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA."

Kdo se podívá na mapu Itálie vidí, že většina silnic se skutečně sbíhá paprskovitě z celého italského poloostrova směrem k Římu dodnes. Jsou to většinou cesty prastaré ze starořímských dob, na něž dvacáté století vyhlásilo jen asphalt. Ty obvykle vedou od města k městu, a města nejsou od sebe vzdálena více než 20-30 km, tedy vzdálenost, kterou bylo možno ujit za jediný den. Jednou z takových cest je via Cassia, která dodnes spojuje Řím s Viterbem, Montefiascone a Bolsenou. Montefiascone je ovšem dodnes proslulé slavným vínem est-est-est, které stará legenda spojuje s příběhem německého renesančního preláta z rodiny augsburských finančníků Fuggerů. Ten prý jel do Říma po via Cassia a před ním jel jeho sluha, prý zkušený koštěť vína, který latinsky psal pro svého pána na zeď vinných sklepů, zdali tam servírují dobré víno. Když mu chutnalo, napsal "est". V Montefiascone prý bylo tak dobré, že napsal "est, est, est". Jeho pán si pak tak na víno pochutnal, že živý z hospody nevyšel. Pochovali ho na místě v bazilice sv. Flaviána u cesty za městem. Jisté je, že víno je tam dodnes proslulé, že se nazývá "est - est - est", ale také, že v dlažbě baziliky je náhrobní kámen renezančně gotický s postavou pana preláta Fuggera a vedle něho z téže doby latinský nápis: "Propter nimium est, dominus meus mortuus est" - "kvůli přílišnému est zemřel můj pán".

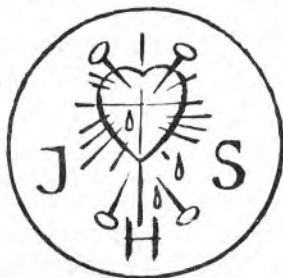
BOLSENSKÉ JEZERO

je elipsovité, 14 km dlouhé a 12 km široké, největší italské jezero sopečného původu a druhé největší na italském poloostrově. Na jeho břehu se rozkládá starobylé město Bolsena, jedno ze starých etruských měst, které Římané podle etruského názvu pojmenovali Volsinii. Bolsena není dnes tak známá kvůli Etruskům, ani kvůli Římanům, ale kvůli místní mučednici sv. Kristýně z prvokřesťanských dob. Jako to obvykle bývá, více se vědělo, že byla umučena za vyznávání křesťanské víry než co během denního života vykonala. To ani rané křesťany nezajímalo. Teprve pozdější doby opředly její život a drama její smrti zbožnými legendami. To byl konečně i případ sv. Jana Nepomuckého, pro kterého si zbožná barokní doba vytvořila svou legendu. Byla pohřbena v místních křesťanských katakombách za městem, kde později vyrostla

románská bazilika a hrob byl ozdoben terracotovým oltářem slavného renesančního umělce Giovanni della Robbia. Za svou velkou popularitu vděčila světicce zvláště okolnosti, že Bolsena leží na via Cassia, kudy chodívali poutníci do Říma z Florencie a ze Sieny.

Z Á Z R A K S H O S T I Í.

V r. 1263 bližší neznámý kněz Petr z Prahy prý měl pochybnosti o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii a aby si je vyřešil, konal pouť do Říma. V Bolseně sloužil mši sv. u hrobu sv. Kristýny na oltáři z 10. st. Ten je tam dodnes v původní podobě. Během Petrovy mše se najednou hostie proměnila v skutečnou krev. Petr byl zděšený, ale utajit se to nedalo - kolem na populárním poutním místě byli lidé, kteří to viděli. Papežský dvůr tehdy sídlil v nedalekém městě Orvietě. Když se zpráva o zázraku donesla až tam, poslal papež Urban IV. orvietského biskupa do Bolseny, aby přinesl oltářní plátno skropené krví a sám vyšel ve slavném průvodu biskupovi vstříc a plátno od něho převzal. Papež byl původem z Lutychu, kde byla tehdy velice rozšířená eucharistická úcta a už se tam slavil svátek Božího těla, ale Urban IV. se stále nemohl odhodlat k tomu, aby svátek zavedl pro celou církev, ačkoliv ho o to krajané žádali. Teprve bolsenský zázrak ho pohnul k tomu, že svátek Božího těla zavedl v r. 1264 bullou "Transiturus". V Orvietu byl tehdy přítomen už proslulý Tomáš

Akvinský, kterému papež přikázal, aby složil pro nový svátek text mše sv. a kněžských hodin. Tak tedy vznikly v Orvietu hymny PANGE LINGUA, LAUD SION a vlastně v podstatě mešní text, který užíváme i když v překladu dodnes.

DALŠÍ ZÁZRAKY SE SV. HOSTIÍ

V Bolseně stojí dodnes původní románská bazilika, vnitřek je poněkud ztemnělý, pouze nad hlavním oltářem v absidě vyniká v románském okenním rámu barevné okno z naší doby s podobou sv. Kristýny. Vlevo se vchází z baziliky do katakomb a k oltáři eucharistického zázraku skrze světlou kapli, na jejímž hlavním oltáři se uchovávají kameny z dlažby se stopami krve. Stopy jsou dosud jasně viditelné na původním oltářním kameni je dosud kapka temné zasklé krve a na dvou dalších kamenech, vyňatých hned po události z dlažby u oltáře je dokonce vidět, jak se na ní kapky rozstříkly, jakoby spadly s výše. Dokonce jedna z nich je rozmáznutá prstem, snad se hned po události někdo chtěl přesvědčit, zdali je to skutečná krev. Přijdu-li do Bolseny ptám se sám sebe, kam se poděla hostie. V Lancianu na adrijském pobřeží se stal obdobný zázrak, ale tam se jen část hostie proměnila v srdeční sval, jak to bylo zjištěno před několika roky laboratorními rozborů. Bolsenská událost vypadá ovšem poněkud jinak.

Přesný zápis neexistuje. Existují však velmi podrobné fresky jak v orvietské katedrále-téměř ze současné doby a z doby, kdy žili pamětníci-a také další nedávno objevená freska v Bolseně z r. 1300, na níž je zobrazená sv. Kristýna s korporálem a papež Urban IV., držící v ruce svítek - bullu svátku Božího těla. Korporál, čili oltářní plátno potřísněné krví, se dodnes uchovává ve skvostné kapli z počátku 14. století v orvietské katedrále. O hostii však není nikde ani zmínka. Obdobný případ se stal v Sieně kolem roku 1330. Kněz nesl nemocnému Nejvyšší svátost, a hostii prostě vložil mezi dva listy breviáře. Na místě s hrůzou zjistil, že hostie zmizela, ale zato oba listy, mezi které ji vložil, byly prosáklé čerstvou krví. Jeden list se až do napoleonských válek ukazoval v Sieně, odkud zmizel spolu s draho-cenným relikviářem za napoleonských válek, druhý list si přinesl do rodné Cascie kněz, jemuž se do-tyčný nedbalý kněz zpovídal, blahoslavený Šimon z Cascie. Tam se dá vidět dodnes na starém papíře sytě rudá skvrna velikosti hostie, vpitá jako by to byla zasklá krev, do papíru, kterým proniká. Podle všech náznaků se mohla v Bolseně také proměnit způsob chleba viditelně a beze zbytku v krev. Tomu by aspoň nasvědčovaly okolnosti, které známe.

"Klub"

St. Gallen

oooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooo

4

APERITE PORTAS REDEMPTORI!

Otevřete brány Spasiteli! Těmito slovy vyhlásil sv. Otec u příležitosti 1.950. roku ukřižování Ježíše Krista - Spásy světa - mimořádný Svatý rok, který trvá od 25. března 1983 až do velikonoce roku 1984. Božské zjevení dosáhlo nejvyššího stupně, Bůh se sklonil k nám lidem, Syn Boží se obětoval za nás a tím zjevil svoje nekonečné milosrdenství, zbavil nás hříchu a otevřel cestu k Stvořiteli - k Bohu. Celý náš život, celý život Církve, pravil sv. Otec, je prostoupen tímto vykoupením a čerpá z něho svoji sílu. Nejen Církev, ale i my věřící čerpáme denně sílu z vykupitel-ského díla. Vždyť Kristus obětoval svůj život za všechny, za veškeré lidské pokolení! Z tohoto důvodu se máme v tomto jubilejním roce snažit získat co nejvíce duchovních hodnot.

SVOBODA JEN NA PAPIŘE

Arcibiskup pražský, kardinál dr. František TOMÁŠEK, žádal v dopise adresovaném pražskému úřadu pro církevní záležitosti základní změnu československé církevní politiky. V tomto dopise vytýká český primas neustávající diskriminaci věřících občanů, jakož i omezování náboženské svobody a působení Církve v ČSSR. Příčinou k tomuto dopisu bylo vysílání čs. televise na téma "Stát a církev v ČSSR", ve kterém byli věřící postaveni jako "hlupáci" a ve kterém dále byla vyslovena nepravdivá, ale i urážlivá tvrzení o věřící části obyvatelstva.

Náboženská svoboda je sice zakotvena v čs. ústavě a zákonodárství, praví pražský arcibiskup, ale přesto mají věřící tuze mnoho zkušeností, že si veřejná místa vykládají zákony na svůj způsob.

Podle výnosu ministerstva vnitra z roku 1954 neexistuje sice žádná veřejná evidence o náboženské příslušnosti; v praxi jsou však občané ve škole a na pracovišti pro své náboženské přesvědčení vystaveni diskriminaci - přes všechna ustanovení zákona. Touto diskriminací jsou postiženy nejširší vrstvy. Nejvyšší veřejní funkcionáři ujišťují sice svět o náboženské svobodě, "ale ve skutečnosti jsme uměle postaveni mimo zákon", konstatuje dr. Tomášek.

Tato opakovaná ujišťování nadhazují podle Tomáškovy mínění také otázku, proč jsou tato ujišťování vůbec třeba. Obyčejně není v zemích, kde je náboženská svoboda, žádná příčina, tato tvrzení zvláště zdůrazňovat.

Poukazuje-li se na to, že stát dává k dispozici prostředky pro renovaci kostelů, pak ale se neříká nic o tom, že předtím bylo státem zkonfiskováno církevní jmění, které sloužilo určitým účelům a z kterého se nyní velkodušně povolují almužny, zdůrazňuje kardinál. Poskytnutí prostředků pro tyto účely je mimo toho povinností každého kulturního státu.

Poukazuje-li se dále na to, že kněží jsou placeni státem, tak není žádná zmínka o tom, že si stát vyhrazuje právo udělit či ode-

přít dotyčným osobám povolení kvykonávání kněžského úřadu. Jak Tomášek vyzdvihuje, není tato "praxe" kryta žádným pracovním právem nebo trestním zákonem.

Zdůrazňuje-li se, že v ČSSR existuje náboženský tisk, bylo by záhodno uvést i skromný počet náboženských publikací a zvláště udat jejich číselný poměr k tisku strany, pokračuje český primas. Poukazuje na to, že ČSSR patří k oněm málo zemím světa, kde dokumenty II. vatikánského koncilu, jakož i nové mešní knihy dosud nemohly být uveřejněny.

Dr. Tomášek se ptá ve svém dopise, komu prospívá takový druh církevní politiky? Zda by nebylo možné jiné řešení? Prosí, aby se přemýšlelo o tom, neexistuje-li - i ze státního hlediska - v zájmu pokojného spoluzití a jiných hodnot - plodnější alternativa než tyto staré, trvající a zbytečné konflikty?

Odpověď čs. televise: tato popřela pravost Tomáškovy dopisu a tvrdila, že zpráva rakouské katolické tiskové kanceláře je vynálezem. U agentury "Kathpress" však leží český originál zmíněného dopisu...

Západní tisk do ČSSR za
západní devisy???

Senzační zpráva pražské pošty: V ČSSR bude prý možné obdržet západní a emigrantské časopisy. I den, od kterého bude moci každý číst tyto listy, byl oznámen: 1. leden 1984.

Zpráva však vyvolala v lidu jen potřásání hlavou. Skutečně se však v dlouhé listině najdou tituly jako "Kurier"; - "České slovo", "Demokracie v exilu", "Národní politika" (všechny z Mnichova), "Sudetendeutsche Zeitung", "Svět dec tví", "VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY", "Osservatore Romano", zprávy "Kathpress", australské "Hlasý Čechů a Slováků", řada politických magazínů a modních žurnálů.

Předpokladem pro koupi cizích časopisů je zaplacení v západních devizách. Pravděpodobné pozadí této senzační novinky: získání nových pramenů deviz a ---

(dokonč.str.b)/.

VZPOMÍNKA NA KARLA DOSTÁLA LUTINOVA (dok.)

kteřé se teprve později staly předmětem odborného zájmu, např. problém básnických překladů. Lutinovým ideálem byl Dante a bylo také jeho nevšední zásluhou, že se u nás známost o tomto křesťanském básnickém genu tak rozšířila. Lutinovo pokládá za největšího katolického básníka všech dob, a to pro jeho univerzální křesťanský pohled na člověka, jakož i nedostižnou schopnost spojovat kritickou vášeň s básnickou silou vidění, ocítajícího se na samém pomezí nezměřitelného.

Lutinov měl zato, že básnickovo místo je uprostřed proudného života, a to nejen kulturního, nýbrž i politického. Tím si vysvětlujeme i jeho nevšední aktivitu ve veřejném dění. Lutinov byl přesvědčen o potřebě této práce, která mířila k samému jádru tehdy zvláště aktuálního problému: opuštění katolického ghetta a tím zapojení tvorivé katolické účasti v nejširších souvislostech národního života. Proto také věnoval svůj plodný zájem potřebám orelského hnutí především jako jeho první básník, který v četných básnických námětech vyjádřil ideovou podstatu orelského hnutí jako katolické avantgardy československé a slovanské pospolitosti. Patřil k předním tvůrcům ideového programu orelského i jako první redaktor orelského časopisu. Tím vším je nám dnes o tolik dražší a naše vděčnost k němu a k jeho duchovnímu odkazu tím závaznější.

Orelskou výzvu a vzpomínku na K. Dostála Lutinova jsme přezvali z ústředního listu Čs. Orla "Orel", číslo 1 z května t.r., který vydává a řídí Svatováclavská župa v exilu.

VZPOMÍNKA NA BOHUMILA SMUTNÍKA (dokončení)

rodina přes africkou Casablanku v Maroku. Vždy a všude se ihned zapojil jako pohotový organizátor do krajaňského kulturního dění a zvláště po příchodu dnes již zesnulého Otce Pelikána S.J. do Los Angeles vyvinul velikou činnost pro ustavení duchovní služby v misijní farnosti sv. Cyrila a Metoděje, kde dnes působí Otec Jaroslav Popelka S.J. Úzce spolupracoval také s chicagským Národním svazem českých katolíků, v Los Angeles s odbočkou ČSNRA, a s bratrem ing. Richtrem, také již zes-

nulým, v Ústředí čl. Orla v exilu.

Připomeňme si ještě, že všechny své tělesné bolesti a utrpení několika posledních let života obětoval v křesťanské pokoře a s velkou trpělivostí za naši nesvobodnou vlast a za náboženskou obrodu mladých generací v našem národě ve víře v Krista Pána, Božího Syna. Necht' přijme dobrotivý Bůh tohoto laického apoštola a našeho bratra Bohuše Smutníka do své náruče a necht' jej odmění za vše dobré co vykonal pro své bližní, životem věčným.

Vzpomínku na Bohumila Smutníka napsal dr. Frant. Hradil v "Hlasu národa".

SLAVNÁ MŠE SV., KONCELEBROVANÁ KARDINÁLEM DR. KONIGEM, KARDINÁLEM GLEMPEM a BISKUPEM DR. ŠKARVADOU, se koná v sobotu 10. září 1983 v 9 hodin v kostele Maria am Gestade v upomínku, že sv. Klement Maria Hofbauer, český rodák, působil v Polsku a Rakousku.

SVATOVÁCLAVSKÁ MŠE SV. se koná v neděli 25. září 1983 v kostele na Rennwegu. Účinkuje sbor JSM za řízení J. Hrabánka. Začátek v 10 h.

Poslední poutní pobožnost na Kaasgraben se koná v neděli 2.10. v 15 hodin.

Naši jubilanti

Ludmila Pšerníková (70)

Štěpánka Řödlövä (70)

Bedřich Bílek (75)

František Macek (60)

Jan Švábek (60)

Jmenovaným, ale i všem nejmenovaným, kteří oslavují jakékoliv jubileum, přejeme mnoho zdraví a Božího požehnání.

Nezapomínejme se modlit za všechny, kteří nás předešli na věčnost!

Čs. lidové sdružení, sekretariát, Vídeň XV., Pelzgasse 17/1: úřední hodiny a půjčování knih každý první čtvrtek v měsíci od 19 do 20 h.

Mše sv. v kostele na Rennwegu každou neděli v 7 a v 10 hodin. Každou třetí neděli v 10 hodin rytmická mše sv. - Každou třetí neděli v 16 hodin přednáška P. Dominika se světelnými obrazy.

Západní tisk do ČSSR (dokončení)

splnění požadavků helsinské dohody, podle které smějí být prodávány západní tiskoviny i na území "socialistických" území.

"Normální" občané asi sotva použijí své tuzexové bony k placení časopisů ze Západu. Jinak by se dostali jako "protivníci režimu" do styku s čs. tajnou policií...

IV. odbor JSM: Mše sv. opět od 18.9. v 6,50 h. u sv. Brigitty, Vídeň XX.

VÝLET ORLA XV. DO OTTENSTEINU v neděli 18.9.1983. Informace: 45 28 384

Tento rok má být rokem obnovy našeho života. K tomu přispívají kromě lásky a milosrdenství také modlitby, jakož i modlitba na úmysl sv. Otce, rozjímání, duchovní cvičení, očista duše - sv. zpověď, sv. přijímání a získání odpustků.

Za tím účelem stanovil sv. Otec v Římě čtyři chrámy: a sice hlavní basiliky - basilika sv. Jana v Lateráně, basilika sv. Petra, basilika sv. Pavla za branami a basilika Panny Marie (Santa Maria Maggiore) nebo chrám Santa Croce in Gerusalemme, nebo jedna z katakomb.

Většina z nás však nemůže z různých důvodů navštívit tato místa ve věčném Římě. Pro ty jsou v jednotlivých městech určeny chrámy, ve kterých je možno za určitých předpokladů získat tyto odpustky.

Ve Vídni to je:

V I. okrese chrám sv. Štěpána, v III. okr. Rochuskirche, v IX. okr. Canisiuskirche, v XIII. okr. Lainzer Konzils-Gedächtniskirche, v XVI. okr. Altottakringer Kirche, v XVII. okr. Marienkirche, v XIX. okr. Karmelitenkirche, ve XX. okr. Brigittakirche, v XXI. okr. Floridsdorf-St. Jakob.

Ke konci svého dopisu adresovaného všem věřícím na celém světě, píše sv. Otec následující: Zvu své bratry v biskupském úřadě, kněze, řeholníky a všechny věřící z celého srdce, aby slavili tento rok milosti s velkou horlivostí. Prosím Nejvyšší Pannu Marii, matku Vykupitele a Matku celé Církve, aby za nás orodovala a vyprosila nám milost důstojné oslavy jubilejního roku, aby 20 let po skončení II. vatikánského koncilu ještě jednou ukázala celé Církvi a ještě více celému světu onoho Krista Ježíše, který je požehnaný plod jejího života, a Vykupitele všech. Jejím rukám a jejímu mateřskému srdci doporučuji zdar této jubilejní oslavy.

Bratři a sestry! Využijme i my tento jubilejní rok v prospěch našich duší, k posílení těla i duše a k nastoupení nové cesty k lidské dokonalosti v lásce Boží.

JD.

(I náš český kostelíček Božského Spasitele na Rennwegu dostal výsadu, že při jeho návštěvě můžeme získat odpustky tohoto mimořádného Sv. roku.)

****

PODIVUHODNÉ ZRNO

V opuštěné rokli našli chlápci při hře zvláštní, dřevnatou věc, velkou jako dětská pěst a podobnou slepičímu vejci. Uprostřed oválného těla měla zářez, takže se mohla považovat za zrno z báječné říše obrů. Nález šel z ruky do ruky. Konečně se o tom dozvěděl car. Dal si nález přinést do paláce a povolal své vědce, aby odhalili tajemství podivného předmětu.

Tak učení muži pohlíželi na to co leželo na okně ve velké síni a přemýšleli, co by to mohlo být. Jak tak dumali, žvýkali své násadky a listovali v tlustých knihách, přiletěl k oknu pták a udělal zobáčkem malinkou díрку do podivné věci. Jeden z učenců to viděl a tu volal udiveně: "Už to mám - to je ječné zrno!"

Teď chtěl car vědět, v kterém kraji jeho říše se vydařil takový ječmen, a nechal zavolat starého sedláka. Ten přišel o berlích a byl skoro bezzubý a slepý. Car mu vložil zrno do ruky a zeptal se ho, pamatuje-li, zda v jeho mládí rostl tak bohatý ječmen.

Stařec odpověděl: "Ječmen, který jsem mlátil, nebyl nikdy větší než je dnes." Ale možná že to ví jeho otec, dodal.

Tak nechal car přijít otce sedláka, který se sice také podpíral o hůl, ale přece dobře viděl a slyšel. Také tento muž se nemohl upamátovat, že by kdy sklízel tak velký ječmen.

"Jistě že bylo zrno za mých mladých let větší než je dnes," řekl stařík. Také bylo tenkrát méně hádek než dnes. Když někdo upadl do bídy, dali mu sousedé ze své úrody." Tak veliké zrno jako bylo nalezené v rokli, nerostlo ani dříve. Ale možná že se pamatuje jeho otec.

Tak nechal car přivést i třetího sedláka. Ten vstoupil křepce, bez hole a rozhlížel se jasnými, ostrými zraky po síni. I jemu položil car stejnou otázku a kmet odpověděl: "Takové zrno, jaké držíš v ruce, tatíčku, se dříve sklízelo všude v naší zemi. Všichni měli dostatek chleba, a peníze jsme neznali."

Pokr. strana 6

Když se car ptal sedláka, jak je možné, že je jeho vnuk tak sešlý a i jeho syn vypadá předčasně zestárlý, odpověděl sedlák: "Tenkrát, když bylo zrno ještě tak velké jako to z rokle, žil člověk ještě podle příkázání Božího. Dnes se drží zákonů závidisti a nenávisti. Jsou to nenávist a závist, pro které zakrnějí dobré lidské vlastnosti a konečně i úrodná pole." (Podle L. Tolstoje)

KRÁL A ZLODĚJ

V jisté zemi, které ovšem nechyběl král, chtěli čtyři zloději vykrást boháče. Stráž je však přistihla a polapila. Tři byli popraveni. Týž osud čekal i čtvrtého, který si však umínil, že se nedá popraviti. Když udeřila poslední hodinka, žádal, aby ho předvedli ke králi, kterému chce svěřit důležité tajemství a dodal: "Znám velmi vzácnou věc; zemru-li, zaniklo by to umění."

Král se ho tázal: "Jaké umění znáš, zloději?"

"Královská Milosti, umím pěstovat zlato," řekl zloděj. A vyložil své tajemství: "Ze zlata se vyrobí seménka velikosti máku, zasejí a do měsíce vzkvetou. Květy jsou zlato. Nevyplní-li se včas moje řeč," dodal zloděj, "konec měsíce bude i mým koncem." Obdržev zlato, nadělal zloděj semena a řekl: "Půda i setí jest připraveno; teď ať někdo začne sít!"

"Proč ty nesiješ?" ptal se král.

"Sít - já, zloděj? Nesmím!" Omlouval se chytrák. "Sít musí, kdo jakživ ničeho neukradl."

Nyní vyšlo na jevo: král sít nemohl, poněvadž ukradl kdysi zlato potulným pěvcům.

Došlo na ministry. Ti řekli: "My spravujeme královým jmenem říši. Kterak bychom byli prosti krádeže?"

Ani nejvyšší sudí nemohl sít: jako pachole kradl matce koláče.

Tu řekl zloděj "Jste všichni zloději! Proč já jediný mám být popraven?"

Dvořané se rozesmáli; také král se usmíval. Zloději odpustil - a přijal jej pro obveselení do služby.

AJB.

ŽIVOT NENÍ VŽDY
TAK VESELÝ
JAK JÍZDA
NA KOLOTOČI

Kdo má pravdu?

Frantík tvrdí: „Tento pán se mračí.“ Nácek odporuje: Ne, on se směje.“ Kdo má pravdu? Obrátte obrázek naopak a poznáte, že snad oba mají pravdu.

ORELSKÁ VÝZVA

Bratři a sestry!

Již po dvanácté se setkáváme se stovkami věřících na cyrilometodějské pouti v Ellwangen. Letos pocítujeme obzvláštní radost, neboť poprvé můžeme uctít sv. Cyrila a Metoděje jako patrony Evropy, za něž je vedle sv. Benedikta prohlášen 31. prosince 1981 svatý Otec Jan Pavel II. v uznání za jejich dílo na pokřesťanství slovanských národů a přínosu k evropské civilizaci. Tím palčivější je však vědomí, že dnes je v naší vlasti upíráno našim sestrám a bratrům a všem věřícím křesťanům právo, aby mohli žít svůj život podle víry. Svoboda vyznání je potlačována zastrahováním a hrubým násilím a pouhé přiznání se k víře vyžaduje neobyčejné statečnosti, svoboda projevu je znemožněna cenzurou a policejním dozorem, svoboda sdružování je pro věřící vůbec zakázána a pokusy o sdružování jsou přísně stíhány. Toto moderní pronásledování křesťanů, které je plodem doktrín útočného ateismu, nás denně vybízí k tomu, abychom hledali cesty k nápravě. Neboť strážci tohoto útlaču a násilí, potlačujícího již přes tři desetiletí základní lidská práva, přivedli náš národ do nehlubší mravní a společenské krize našich moderních dějin.

Jsme přesvědčeni, že obrody a nového rozkvětu našeho národního společenství můžeme dosáhnout jen důsledným přimknutím ke křesťanství, k jeho zásadám osobního a společenského života, k těm ideálům, na nichž od počátku spočívala naše národní kultura i náš stát. Jsme též přesvědčeni, že při této obnově bude patřit význačné místo orelským ideálům, vybízejícím k harmonickému vývoji člověka, člověka "Bohu milého" v duchu hesla "Bohu – vlasti – národu".

V Československém Orle byla tělesná výchova a sport vždy pouze prostředkem k dosažení tohoto cíle, a byla proto nerozlučně spojena s činností kulturní a duchovní, jakož i s laickým apoštolaťem. Neaktivnější složkou Orla byli mladí lidé, ale Československý Orel se vždy obracel na celé rodiny a dával jim možnost, aby v přirozeném společenství svých obcí, farností a měst a spoléhající jen samy na sebe si vytvořily bratrské společenství pro aktivní odpočinek i kulturní snahy a bezpečnou oporu při výchově svých dětí. Nejen velký počet členů, ale též hřiště, tělocvičny, sály, divadla, knihovny a jiná zařízení vybudovaná obětavostí členů z drobných příspěvků, svědčila o síle a životnosti celého orelského hnutí. Věrnost sociálnímu učení Církve, jež bylo vlastním podnětem ke vzniku Orla, a hluboké přilnutí k tradici svatováclavské a cyrilometodějské vychovyvaly Orly a Orlice jako věrné a oddané občany našeho státu. V tomto duchu se zasazovali o občanské svobody a demokracii, sociální spravedlnost a státní nezávislost i za cenu nejtěžších obětí již za první a také za druhé světové války, jakož i za nadvlády komunistů. Z těchto křesťanských ideálů vyvěrala i úzká spolupráce s příbuznými slovanskými tělovýchovnými organizacemi, účast na náboženském unionismu slovanském a spolupráce s evropskými katolickými tělovýchovnými organizacemi sdruženými v Mezinárodní federaci evropských katolických tělovýchovných, kulturních a sportovních organizací /FICEP/, jejímž členem je Československý Orel až doposud.

Obracíme se na všechny v našem exilu, kdo mají důvěru v účinnost těchto ideálů na život jednotlivců, rodin a národního společenství, aby spolu s námi v Československém Orle v exilu se je snažili uskutečňovat i na půdě cizích, ale svobodných zemí, aby s námi hledali nové formy jejich realizace v dnešních podmínkách a aby svou účastí na dohodnuté spolupráci s členy Mezinárodní federace evropských katolických tělovýchovných, kulturních a sportovních organizací přispívali též k úsilí o jednotnou křesťanskou Evropu.

Kéž blížící se 1100. výročí smrti sv. Metoděje, jež oslavíme v roce 1985, je nám pobídkou k prosbám k našemu Pánu Ježíši Kristu, k Panně Marii a našim patronům za návrat občanských svobod do naší vlasti a příslibem pozháňání pro naši práci.

Ellwangen, 1982.

Jménem účastníků orelské porady:

Mgr. Jaroslav Kubovec, prof. Jiří Maláček, Antonín Slováček

VZPOMÍNKA NA KARLA DOSTÁLA LUTINOVA

Koncem listopadu tomu bude již šedesát let, co zemřel první orelský básník, autor orelské hymny a první redaktor časopisu Orel, Karel Dostál Lutínov. Odešel v poměrně mladém věku dvaapadesát let, ale to, co vykonal pro obrození katolického

Ještě k úmrtí Bohumila SMUTNÍKA

Začal umírat od svátku Tří Králů 6. ledna 1983 po šesté operaci za deset posledních měsíců. Vždy se po operaci probral za zpěvu „Bože, chválíme Tebe“, a začal se modlit růženec. Toho letošního 28. února 1983 zanotoval: „Chválu vzdejme, Moravané, nejsvětější Matce Páně - Hostýnské!“... a vydechl naposledy. Americký katolický kněz z jeho farnosti v Montrose stál v tom okamžiku v nemocnici u jeho lůžka spolu s paní Olgou Smutníkovou, Bohušovou chotí. Když mi tento kněz telefonicky oznamoval jeho smrt, nezapomněl mi připomenout jak zbožně Bohumil umíral a jak sám osobně byl jeho zbožností dojat. Pak mi ještě řekl do telefonu, že zná jména Hostýn a Velehrad, naše slavná moravská poutní místa, o nichž mu bratr Smutník často prý vyprávěl, poněvadž je považoval za ohniska víry lidu na naší rodné Moravě. Pro pláč jsem mu stěží mohl poděkovat za to, že mi tak věrně oznamoval odchod na věčnost mého oddaného přítele a spolupracovníka od mládí.

Na Moravě, severovýchodně od Brna k Vyškovu, třímí se podél železničních tratí zvlněná náhorní plošina, památná Napoleonovým vítězstvím z 2. prosince r. 1805 v bitvě „tří císařů“. Tam u Slavkova Napoleon zvítězil nad habsburským císařem Františkem I. a ruským carem. - Tam v tomto kraji v Novém Rousínově u Slavkova se 6. října roku 1902 narodil Bohuš Smutník, jako nejstarší ze čtyř dětí Smutníkovy rodiny. Jsa veden od dětství k víře v Boha, poslušnosti Kristovy církve a k lásce k rodné vlasti, dal Bohuš později v životě všechny své talenty do jejich služeb, takže se stal nakonec velmi zasloužilým pracovníkem jak v katolickém náboženství, tak v Čsl. straně lidové a v Čsl. Orlu na Moravě. Příkladem mu v tomto celoživotním úsilí byl jeho rousínovský rodák vlastenecký kněz František Sušil, jehož kněžské úsilí s heslem

žítova u nás od sklonku devadesátých let minulého století, zasluhuje náš vědecký pozornosti. A to tím spíše, že Lutínov patřil k oněm katolickým průkopníkům, kteří u nás otevírali nové obzory nejenom literatuře katolicky inspirované, nýbrž i činnosti katolíků ve veřejném životě. Mladší generace si sotva dovedou představit, jak na svou dobu to byl odvážný pokus. Ve starém Rakousku-Uhersku se nám těžce dýchalo, a to nejen v ohledu národním, ale stejně i na poli náboženském. Tentýž krátkozraký konzervatismus, který dusil naše oprávněné snahy národní a státoprávní, brzdil i úsilí o obrodu katolického života v duchu reformních snah velkých papežů Lva XIII. a sv. Pia X. Jejich heslem byla obroda života v Kristu, a to obroda jak soukromého, tak i veřejného života. Proti fasádovitému křesťanství, které ulpívá na vnějším formalismu, zdůrazňovali potřebu opravdového katolického života, který roste z hlubokého vnitřního přesvědčení a z mravní rozhodnosti celé křesťanské osobnosti.

Můžeme tedy směle říci, že činnost Karla Dostála Lutínova byla usilovným naplňováním těchto stěžejních zásad obrozeného katolického života. Jeho cesta nebyla snadná, jako cesta každého průkopníka. Prožil doby, kdy odpor mocných v někdejším Rakousku hrozil, že ho nemilosrdně smete. Ale Lutínov vydržel. A byly doby, kdy měl proti sobě i některé představitelé svého vlastního národa, kteří nechápali ještě podstatu jeho katolické opravdovosti. Ba byl nezřídka opuštěn i těmi, pro které bojoval a pracoval na přední frontě, vlivnými zástupci vlastního tábora, kteří nedůvěřovali jeho průbojnosti. Divná to opravdu shoda! Tehdejší liberálům se jevil příliš klerikálním, a konservativcům z katolického tábora byl zase příliš moderní. Nepochybně pravda byla uprostřed obou extrémů. Lutínov byl prostě bojovníkem v přední linii, obhájcem bdělosti katolického svědomí, které se neomezuje jenom na sakristii, ale dovede jednati důsledně i ve veřejném životě. S houževnatostí, -tolik příznačnou pro jeho hanácký původ, obětoval doslova všechny své životní síly obhajobě tohoto přesvědčení. Cítilo se to všeobecně v onen pochmurný listopadový den 1923, kdy zcela neočekávaně dotlouklo jeho obětavé srdce.

Karel Dostál Lutínov se narodil r. 1871 v Prostějově, kde jeho otec byl chudým obuvníkem. Již od svého dětství jevil nevšední vnímavost pro krásu přírody, jejímž kouzlu zasvětil později svou nejlepší básnickou sbírku "Sedmikrásky". Ale teprve na arcibiskupském gymnasiu v Kroměříži se dostalo jeho literárnímu nadání rozhodujících popudů. Po maturitě vstoupil do kněžského semináře v Olomouci, kde prohloubil své nadšení pro kněžské poslání i v duchu oněch velkých ideí, které papež Lev XIII. právě vyhlásil v památných encyklikách o dělnické otázce a o slovanském unionismu náboženském. Tehdy také docházejí k nám ze západní Evropy první zprávy o renesanci katolické literatury a Lutínov v kroužku nadšených přátel osnuje již plán obrody literatury katolické inspirace i u nás. Po vysvěcení na kněze působil nejdříve jako kaplan ve Vizmburku a brzy na to jako duchovní správce v Novém Jičíně na Moravě. Zde se setkává se svým přítelem Janem Šrámkem, tamojším městským kaplanem. Společně s ním pracuje na posílení české menšiny v tomto poněkud celém městě a ovšem i na prvních literárních plánech, jakož i v křesťansko-sociálním hnutí, vedeném Šrámkem. Pak již stál Lutínov trvale a věrně po boku svého velkého druha.

V Novém Jičíně začal Lutínov vydávat za účinné spolupráce Sigismunda Boušky literární časopis "Nový život", kolem něhož se soustředila nastupující generace katolických spisovatelů, kterou tehdejší literární kritika nazvala "Katolickou modernou". Je jistě pozoruhodné, že mezi spolupracovníky Nového života nacházíme i Julia Zeyera, Otakara Březinu, Miloše Martěna, Karáska ze Lvovic, malíře Jenevaina, Zdenku Braunerovou, ale i Josefa Floriana, Jakuba Demla a sochaře Bílka, kteří později šli svou vlastní cestou. Připomeňme ještě, že po první světové válce založil Lutínov literární časopis "Archa".

Vlastní význam Lutínovův nutno spatřovati spíše v organizaci literárního dění a publicistické činnosti, než v jeho vlastní básnické tvořivosti. Nicméně některé jeho básně svou hudebností upoutaly i naše vynikající hudební skladatele. Tak jeho "Oráč-Kristus" se stal navždy památným klasickým zhudebněním Foersterovým pro mužský sbor a patří k prvořadým perlám české sborové tvorby. Nebo Jan Nešvera zhudebnil jeho báseň "Hoj Orli mocnou perutí", která se pak stala orelskou hymnou. Ale Lutínov se dovedl vážně zamyslet i nad nesnadnými otázkami literárními,

Pokr. na str. b)

„Bohu, Církvi, Národu“ bylo zároveň ideálem a náplní Bohušova života.

Od školních let projevil Bohuš své vlohy a nadání. Pro nuzné poměry nemohl však jít studovat a tak hned po skončení měšťanské školy musel jít jinou Smutník do světa za živobytím. Nikdy jej však neopustila touha po vyšším vzdělání a tak při práci soukromě studoval. Teprve jako třicetiletý složil s vyznamenáním maturitní zkoušku na klasickém gymnasiu v Brně. Několik let před druhou světovou válkou - když už byl plně zapojen do politické a orelsko-vzdělávací práce - začal Smutník studovat na právnické fakultě brněnské Masarykovy university. Když však po 17. listopadu 1939 nacisté zavřeli všechny české vysoké školy a během války se Bohuš ocitl v koncentráku, ke studiu práv se už nikdy nevrátil. Osvojil si však svou píli znalost hlavních světových jazyků, byl podmanivým řečníkem na shromážděních čsl. strany lidové, jejímž se stal nakonec zemským tajemníkem na Moravě. Úzce tehdy spolupracoval s msgr. Janem Šrámkem, předsedou strany i s ministry Mořicem Hrubanem a Josefem Dolanským. Osobně jsem se s Bohušem setkal v roce 1920, když jsem byl ještě na gymnasiu a později jsme spolu úzce spolupracovali v hnutí Moravského katolického studentstva a v kulturní i sportovní činnosti Čsl. Orla. Netřeba připomínat, že tato činnost za nacistické okupace na nás oba dva upozornila gestapo; brzy po mém zatčení byl zatčen i Bohuš (22. listopadu 1939) a nakonec byl poslán do koncentračního tábora v Dachau, kde se setkal s mnoha našimi kněžími, mezi nimiž byli i pozdější kardinálové Beran a Trochta.

Do USA přijela Smutníková

Pokr. na str. b)